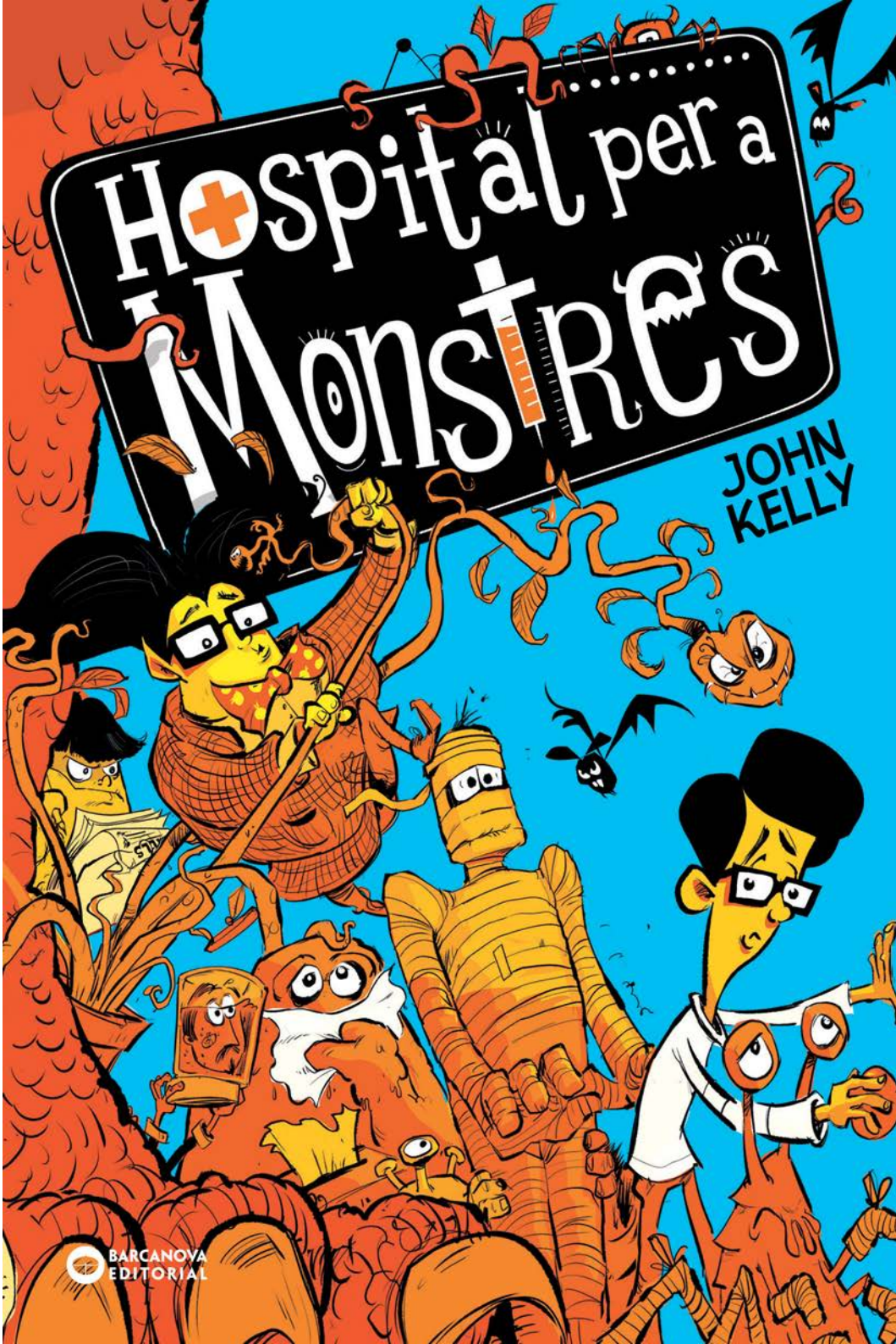
Hospital per a Monstres

JOHN KELLY

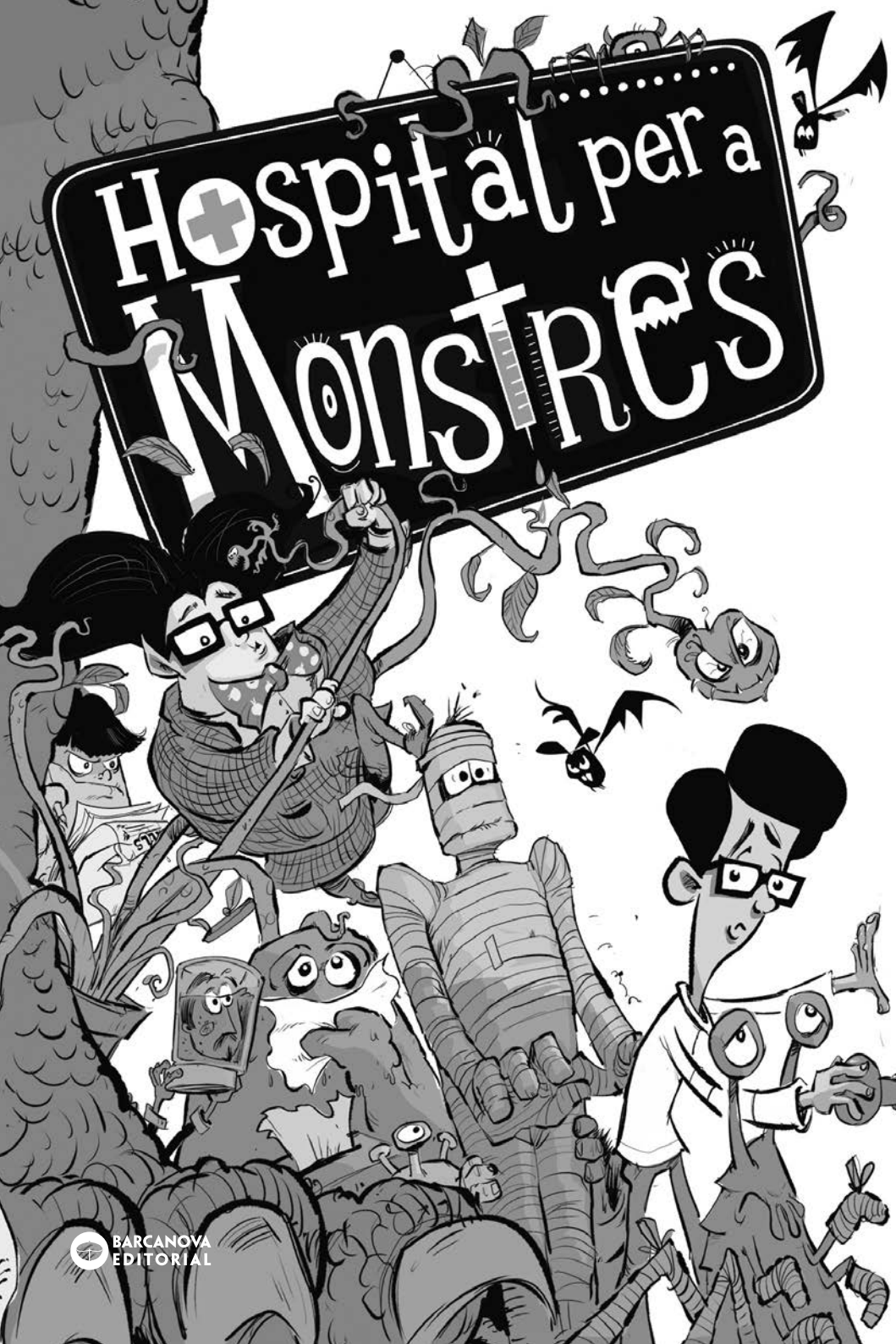

BARCANOVA EDITORIAL

Hospital per a Monstres

JOHN KELLY

Hospital per a
Monstres
BARCANOVA
EDITORIAL

Títol original: *The Monster Doctor*
Publicat originàriament l'any 2020 per Macmillan Children's Book,
un segell de Pan Macmillan
www.panmacmillan.com

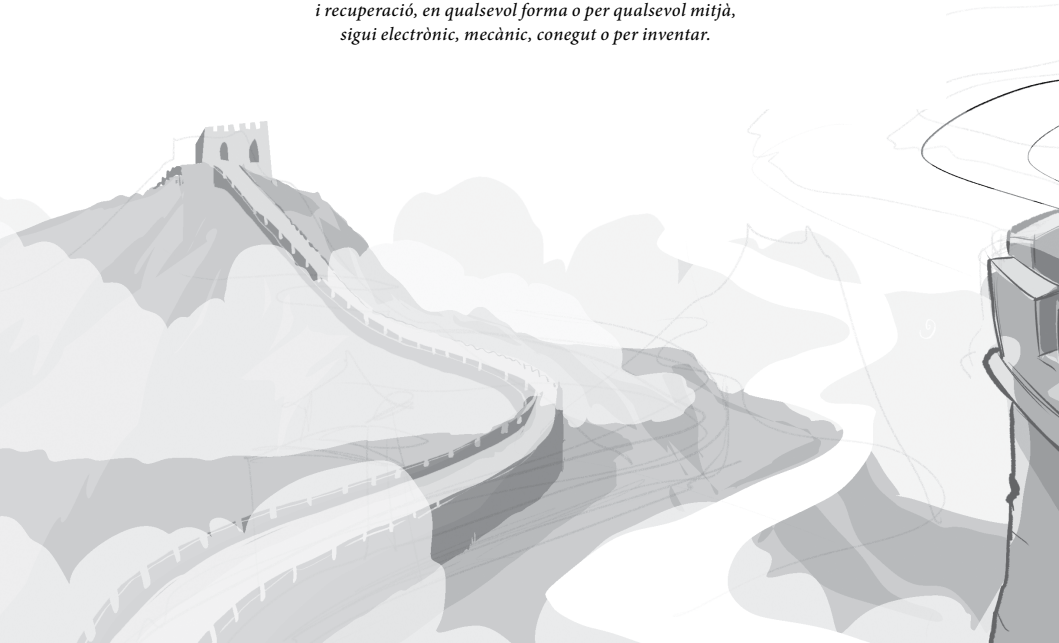
© 2020, John Kelly pel text i les il·lustracions
© 2021 d'aquesta edició: Editorial Barcanova, SA
Rosa Sensat, 9-11, 4a planta. 08005 Barcelona
Telèfon 932 172 054
barcanova@barcanova.cat
www.barcanovainfantilijuvenil.cat

Edició en format digital: març de 2021

ISBN del llibre electrònic: 978-84-489-5440-6

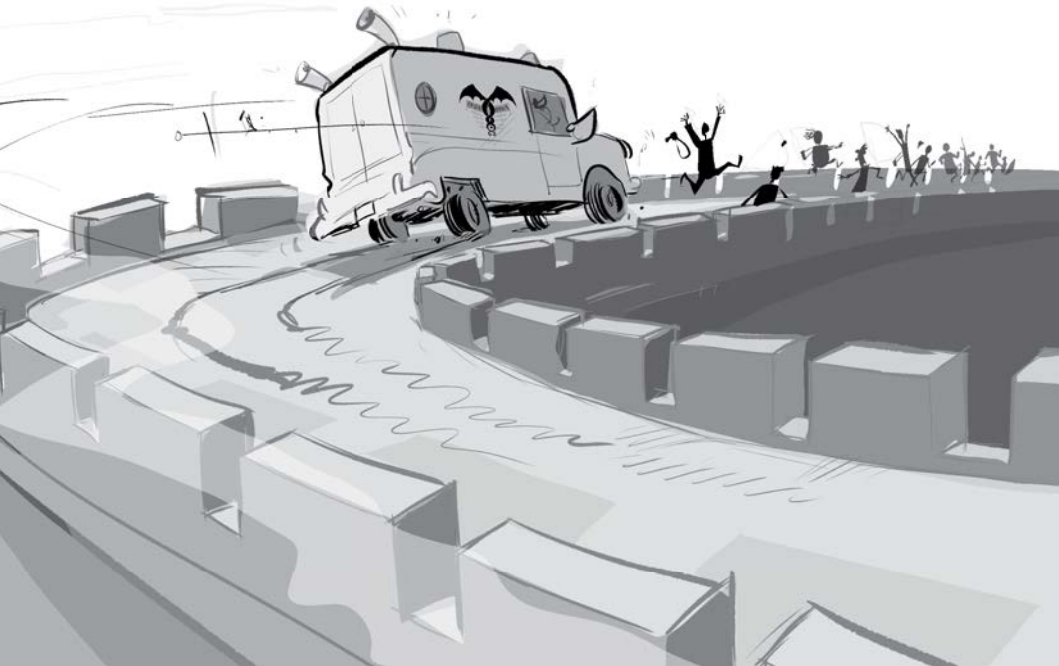
Conversió a format digital: REGA

És prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquest llibre electrònic, com també la seva transmissió, descàrrega, descompilació, tractament informàtic, emmagatzematge o introducció en qualsevol sitema de repositori i recuperació, en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui electrònic, mecànic, conegut o per inventar.

Per a la mama i el papa.

Tant de bo el papa pogués llegir-lo!

ÍNDEX

1. Fes-me una a... braçada 9
2. L'avinguda Lovecraft 18
3. Un mal humor pelut 35
4. Doncs segueixes igual de mort 47
5. Bava de gos i gelatina 59
6. Res de monstre 68
7. Gira a la dreta 80
8. La senyora Jorgensen? 98
9. Uns gasos terribles 109
10. Espero no caure-hi a sobre! 122
11. L'abraçada del drac 131
12. Obre la porta d'una vegada! 141
13. Està molt afilada... 154
14. Joventut, diví tresor! 160

Glossari 172

Fixa't en les paraules que van acompanyades del símbol de la metgessa i cerca-les al glossari.

Fragment d'*Hospital per a monstres. Un rescat repugnant* 181

FES-ME UNA A... BRAÇADA

Capítol 1

Un matí, passejava tranquil·lament i, tot d'un plegat, a l'home que caminava davant meu **li va caure el braç esquerre** a la vorera.

No ho sé..., potser al lloc on vius tu és normal això que a la gent li vagin caient extremitats a terra davant teu.

Què sé jo! Potser és que quan vas a comprar t'entrebanques sovint amb **cames, orelles i barbetes**, però t'asseguro que en aquest barri això no és habitual. I tant, que no! Aquí, a la gent li cau el que és normal: el bolígraf, la targeta de transport o el gelat.

Però el **braç**, no. I, malgrat tot, era allà, a terra, just davant meu. **Un braç esquerre sencer!**

I l'individu a qui havia caigut seguia caminant com si res. Anava tot malgirbat, però això no és cap excusa per anar deixant braços escampats pertot arreu, oi que no? Entre altres coses, perquè segurament l'Ajuntament

l'acabarà multant per deixar les escombraries fora del contenidor.

(Les extremitats compten com a escombraries? Ni idea! Ho hauries de buscar a Google.)

En fi, resulta que, com que soc molt servicial (i no gaire **aprensiu),** vaig collir el braç de terra i vaig córrer per tornar-l'hi. Vaig resistir a la temptació de saludar-lo amb la seva pròpia extremitat, ja que hauria estat inoportú. Per sort, no era gaire lluny. De fet, caminava arrossegant els peus tan a poc a poc que no em va costar gens atrapar-lo.

Li vaig posar la mà a l'espatlla.

—Perdona —li vaig dir—, **però em sembla que t'ha caigut això.**

Es va aturar en sec i es va girar de cara a mi. Doncs sí que anava malgirbat, sí! Semblava ben bé que feia un parell d'anys que no s'havia dutxat i **li faltaven unes quantes dents.**

Aleshores em vaig fixar que no tan sols li faltaven dents (i un braç).

També li faltava una orella.

I un ull.

I un tros de **nas** força gros.

—Hola, jove —va dir amb un somriure—. Què vols? —Se'l veia molt amable, tot i que li convenia anar a cal dentista.

Li vaig allargar el braç esquerre que li havia caigut.

—Em sembla que això és teu —li vaig dir.

El vaig veure força atabalat durant uns segons, mentre comptava mentalment els braços que tenia davant seu: tres (En sobrava un.) Llavors hi va caure i es va adonar que n'hi faltava un.

—Que ximplet que soc! —va exclamar—. Ja m'ha tornat a caure. Fa uns dies que estic molt despistat. Ets molt amable, gràcies.

Em va donar l'altra mà per saludar-me.

—Morty Mort, per servir-te. Deixa'm estrenye't la mà, jove.

I me la va estrènyer.

—Ozzy —vaig dir, i li vaig tornar una forta encaixada—, que ve de...

Aleshores em vaig quedar amb el seu braç dret a la mà.

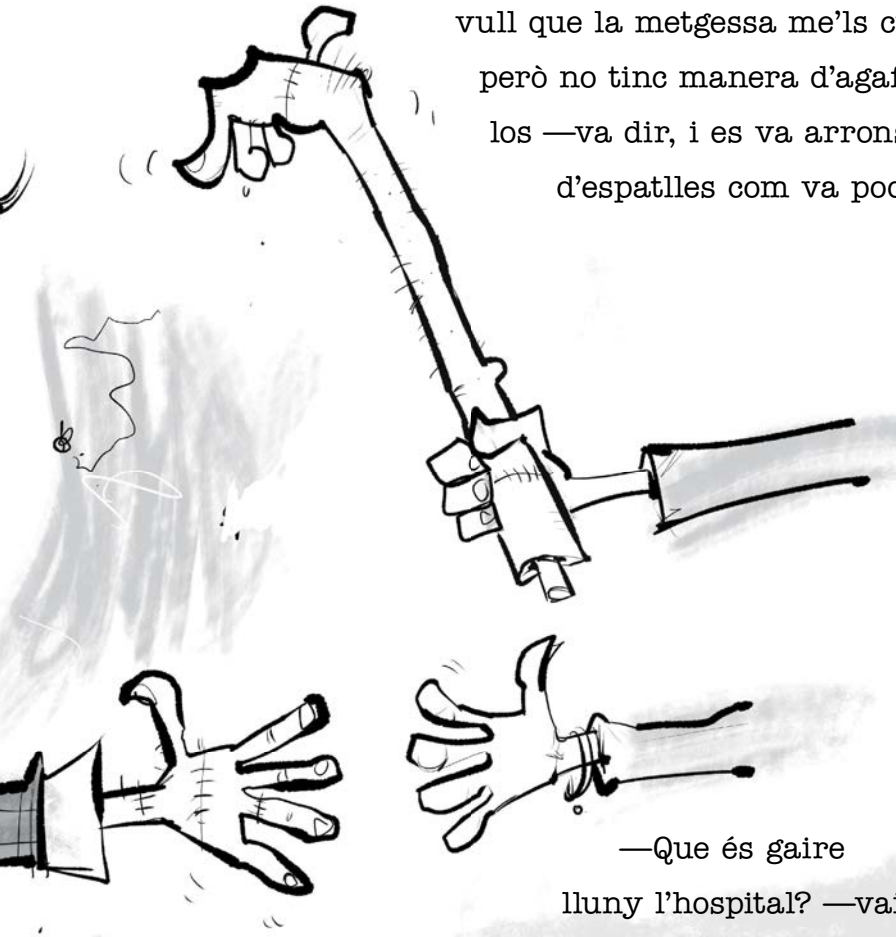
En aquell moment, jo tenia quatre braços.

I en Morty, cap.

—Perdona la meva indiscreció... —vaig dir—. Estàs bé? No és que sigui cap expert jo, però és evident que **no és normal** que a la gent li vagin caient els braços. No hauries d'anar a l'hospital?

—És **curiós** que ho comentis —va declarar—, perquè justament anava cap allà quan... —Es va mirar els braços..., que subjectava jo—. Ai! —va exclamar—. Quina situació més **curiosa!** Hauré de portar els braços a l'hospital si vull que la metgessa me'ls cusi, però no tinc manera d'agafar-los —va dir, i es va arronsar d'espatlles com va poder.

—Que és gaire lluny l'hospital? —vaig preguntar. Jo no tenia res a fer i, com ja he dit, soc servicial de mena.

—És clar que no! Passada la cantonada, a l'avinguda Lovecraft. Aquí mateix.

—Que estrany! Fa molts anys que visc en aquest barri i no conec l'avinguda Lovecraft.

—A veure... **costa** de trobar la primera vegada, però t'estaria molt agraït si em portessis els braços a l'hospital, si no et fa res...

Vaig negar amb el cap i en Morty em va mostrar el seu somriure esdentegat.

—Doncs segueix-me, que t'ensenyaré on és —va dir.

I vaig començar a caminar amb els braços sota el braç.

—Et puc preguntar **què et passa?** —el vaig interrogar mentre caminàvem.

—Ah, res greu! —va respondre amb un somriure—. **És que estic una miqueta mort.**

—Ah! —vaig contestar, ja que no vaig saber què dir. Sempre he sospitat de la presència de **morts** entre nosaltres. Per exemple, corren rumors que la secretària de l'escola, la senyoreta Longwhistle, fa disset anys que no mou ni un sol múscul facial.

I, darrerament, el meu veí, el senyor Gubbins, sembla com si l'haguessin **desenterrat.**

En Morty, però, és la primera persona que m'ho ha reconegut.

L'AVINGUDA LOVECRAFT

Capítol 2

Segur que ara tots esteu pensant: *«FUIG TAN DE SPRESSA COM PUGUIS!».* Així que aquest és un bon moment per explicar que si m'hi vaig quedar va ser per culpa de la meva família.

A veure..., tinc una família una mica **rareta.**

Per començar, els meus pares em van posar el nom d'**Ozzy,** que ve de... En fi, això no ve al cas. La qüestió és que la meva família fa coses que les altres famílies no acostumen a fer. Per exemple, en comptes d'anar de vacances a prendre el sol a la platja, anem de càmping a lluir pantalons curts a Gal·les, on sempre plou.

Per sopar, no demanem mai pizza, sinó que mengem unes **verdures molt rares** que no

